

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **M + A + J s.r.o.**, IČ 47287195, se sídlem Sedčice 2, Nové Sedlo
zastoupený: JUDr. Sylvie Sobolová, Ph.D., advokátka, se sídlem
Jungmannova 745/24, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem v Praze 1, Těšnov 17

proti rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 11. 7. 2019, čj. X

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

- [1] Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí ministra zemědělství (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým byl zamítnut rozklad žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva zemědělství (dále jen „*správní orgán*“) ze dne 14. 1. 2019, č. j. X (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), jímž byly žalobkyni dle § 15 odst. 1 písm. c) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech (dále jen „*rozpočtová pravidla*“), odňaty dotace reg. č. 282/2017-17220Le ve výši xxxx Kč (dotační program 1.I „Podpora vybudování kapkové závlahy“).
- [2] Z předloženého správního spisu soud zjistil následující pro své rozhodnutí podstatné skutečnosti. Žalobkyni byly poskytnuty dotace v rámci dotačních programů 1.I „Podpora vybudování kapkové závlahy“. Jednalo se o dotaci ve výši

xxxx Kč dle rozhodnutí reg. č. 282/2017-17220Le ze dne 15. 12. 2017 (dále jen „rozhodnutí o poskytnutí dotace“).

- [3] Správní orgán zahájil dne 7. 11. 2018 řízení o odnětí dotace, protože při kontrole zjistil, že dotace neměla být vůbec vyplacena.
- [4] Správní orgán vydal dne 14. 1. 2019 prvostupňové rozhodnutí, kterým rozhodl o odnětí daných dotací. Důvodem odnětí bylo poskytnutí podpory v rozporu se „Zásadami, kterými se stanovují podmínky pro poskytování dotací pro rok 2017 na základě § 1, § 2 a § 2d zákona č. 252/1997 Sb., o zemědělství (dále jen „zákon o zemědělství“ a „zásady“), jež byly vydány správním orgánem pod č. j. X. Správní orgán měl za to, že vyplacená podpora měla povahu veřejné podpory dle čl. 107 Smlouvy o fungování Evropské unie (dále jen „SFEU“), kterou bylo možné poskytnout pouze mikropodnikům nebo malým a středním podnikům dle čl. 1 odst. 1 písm. a) ve spojení s čl. 14 nařízení Komise č. 702/2014 (dále jen „nařízení“).
- [5] Dle správního orgánu nesplňovala žalobkyně podmínky stanovené nařízením. Správní orgán zjistil z obchodního rejstříku, že žalobkyně byla tzv. propojeným podnikem ve smyslu čl. 3 odst. 3 přílohy č. 1 nařízení se společností AGROFERT a.s., protože tato společnost žalobkyni v rozhodné době jediným společníkem. Průměrný přepočtený počet zaměstnanců žalobkyně v rozhodném období byl 6, v případě společnosti AGROFERT a.s. pak 32 770. Součet jejich zaměstnanců překročil 250, pročež bylo na žalobkyně nutné nahlížet dle čl. 2 bodu 26 nařízení ve spojení s čl. 2 a 3 přílohy č. 1 tohoto nařízení jako na tzv. velký podnik.
- [6] Žalobkyně podala proti prvostupňovému rozhodnutí rozklad. Žalobkyně v něm upozornila, že nezastírala velikost svého podniku, což plyne z kolonky č. 31 žádosti o dotaci a z přiložených čestných prohlášení. Žalobkyně poté odkázala na odst. 1 písm. a) až e) části A zásad (obecné podmínky) a na část B zásad (dotační programy), body 1.I, a na čl. 14 nařízení, a dodala, že z žádného z těchto ustanovení nevyplývá, že by příjemcem dotací měly být jen mikropodniky, nebo malé a střední podniky. Žalobkyně tvrdila, že byla v důsledku rozhodnutí o poskytnutí dotace v dobré víře ve splnění podmínek pro poskytnutí dotace. Žalobkyně byla přesvědčena o tom, že dle § 15 odst. 3 rozpočtových pravidel nemělo být prvostupňové rozhodnutí vůbec vydáno.
- [7] Ministr zemědělství vydal dne 11. 7. 2019 napadené rozhodnutí, kterým rozklad žalobkyně zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Ministr uvedl, že SFEU je mezinárodní smlouvou mající přednost před zákonem dle čl. 10 Ústavy. Dotace mají charakter státní podpory dle čl. 107 a 108 SFEU, proto se tato pravidla použijí vždy, bez ohledu na to, zda na ně výslovně odkazuje zákon o zemědělství nebo zásady vydané dle § 2d zákona o zemědělství.
- [8] Z čl. 107 odst. 1 SFEU vyplývá, že státní podpory jsou obecně zakázány, s výjimkou případů výslovného povolení. Podpory slučitelné s vnitřním trhem EU jsou vymezeny mj. v nařízení, které v čl. 14 stanoví, že podpora na investice do hmotného nebo nehmotného majetku v zemědělských podnicích, která souvisí se

zemědělskou prvovýrobou, je slučitelná s vnitřním trhem, pokud splňuje podmínky dle kapitoly I nařízení. Z ustanovení čl. 1 odst. 1 písm. a) kapitoly I nařízení plyne, že nařízení upravuje podporu ve prospěch mikropodniků, malých a středních podniků působících v oblasti zemědělské prvovýroby. To znamená, že podpora velkého podniku je neslučitelná s vnitřním trhem. Ministr doplnil, že vyloučení dotace pro velké podniky lze dovodit i z čl. 8 písm. g) části A zásad a z odkazu na čl. 14 nařízení, jenž je obsažen ve vymezení předmětu dotace.

- [9] Ministr konstatoval, že z § 15 odst. 3 rozpočtových pravidel nevyplývá nemožnost rozhodnout samostatně o odnětí dotace. Poskytovatel dotace naopak musí při splnění podmínek § 15 odst. 1 rozpočtových pravidel o odnětí dotace rozhodnout. Dobrou víru žalobkyně nepovažoval ministr za rozhodnou, neboť § 15 odst. 1 písm. c) rozpočtových pravidel postihuje objektivní stav spočívající v neoprávněném přiznání dotace, a to bez ohledu na případné zavinění žalobkyně. Ze stejného důvodu nedošlo k porušení poučovací povinnosti správním orgánem. Žalobkyni nebylo kladeno za vinu pochybení při podání žádosti ve smyslu § 15 odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel, při jehož posouzení by bylo podstatné určit příčinu neposkytnutí úplných údajů v žádosti o dotaci.
- [10] Žalobkyně v žalobě namítá, že podle části A zásad bylo možné dotaci poskytnout osobě, která splňovala podmínky odst. 1 a podmínky jednotlivých programů. Mezi těmito podmínkami nebyl odkaz na velikost podniku. V části B zásad, týkající se dotačních programů 1.I, nebylo nijak blíže specifikováno, že podporu v zemědělství nemohou získat velké podniky. Subjekt dotace byl v části B zásad vymezen jako podnikatel podnikající v zemědělské výrobě. Zásady žádná omezení velikostí podniku neobsahovaly, ani v obecné části A, odst. 1, naopak žalovaný evidentně počítal s poskytováním podpory i podnikům, které do kategorie mikropodniku nespádají, neboť vytvořil formulář, kde vyžadoval od žadatelů sdělení o velikosti podniku. Žalobkyně uvedla, že je velkým podnikem, a dotace jí byla žalovaným na základě takové žádosti poskytnuta. Nařízení pak umožňuje poskytování podpory velkým podnikům, poskytnutí podpory se může opírat i o jinou výjimku stanovenou v čl. 1 odst. 1 Nařízení. Žalobkyně tak důvodně předpokládala, že poskytnutá dotace představuje podporu slučitelnou s vnitřním trhem na základě Nařízení podle jeho čl. 1 odst. 1 písm. (b).
- [11] Dále žalobkyně uváděla, že spatřuje procesní pochybení žalovaného v tom směru, že rozhodnutí není předvídatelné a srozumitelné, a že žalovaný nerespektoval její dobrou víru jako příjemce dotace. Pokud žalovaný vydal Zásady, které neměly oporu v právu, nelze takovou skutečnost přičítat k tíži žalobkyně. V průběhu roku mohl žalovaný kdykoliv tyto Zásady zpřesnit, což neučinil a rovnou rozhodl o odnětí dotace. Dále namítá nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí prvního stupně pro nedostatek odůvodnění, které neobsahovalo odkaz na konkrétní ustanovení Zásad, případně Nařízení, a bylo velmi obecné. Proto podle názoru žalobkyně měl žalovaný takové rozhodnutí zrušit a věc vrátit k novému projednání, nesouhlasí s tím, že její argumenty byly vypořádány až v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

- [12] V posledním žalobním bodě namítá nemožnost uložení povinnosti vrátit prostředky z dotace, když ty už byly zcela využity.
- [13] Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, uvedl, že dává na zvážení odmítnutí žaloby, neboť napadeným rozhodnutím nedošlo k zásahu do veřejných subjektivních práv žalobkyně. V Zásadách bylo uvedeno, že podpora je poskytována na základě čl. 14 Nařízení, přičemž podpora je slučitelná s vnitřním trhem, pokud jsou splněny podmínky v odst. 2 a 14, v čl. 1 odst. 1 písm. a) bod i) kapitoly je jednoznačně definováno, že podpora se použije ve prospěch mikro, malých a středních podniků. Podpora velkým podnikům je možná pouze ve výslovně stanovených případech v čl. 1 odst. 1 písm. b) až e) nařízení, mezi ně však čl. 14 Nařízení nespadá.
- [14] K vyjádření žalovaného podala žalobkyně repliku, v níž setrvala na své argumentaci, nesouhlasila s tím, že by rozhodnutí nezasáhlo do jejích veřejných subjektivních práv.
- [15] K replice žalobkyně podal žalovaný doplnění vyjádření, v němž poukázal na mezitím vydané rozhodnutí Evropské komise ze dne 12. 1. 2021, které vychází z toho, že podpora nebyla určena velkým podnikům.
- [16] V dalším vyjádření žalovaný poukázal na další soudní řízení proti obdobným rozhodnutím, které zdejší soud projednává.
- [17] Před ústním jednání žalobkyně podala další repliku, v níž opětovně argumentuje jako v žalobě, a reaguje na došlá vyjádření žalovaného.
- [18] Při ústním jednání účastníci na svých procesních návrzích setrvali.
- [19] Městský soud v Praze na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 soudního řádu správního), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 soudního řádu správního).
- [20] Pro úplnost soud uvádí, že při posouzení důvodnosti žaloby vycházel z právních názorů, které zdejší soud uvedl v již rozhodnutých věcech, a které se skutkově i právně podobají tomuto řízení (rozsudek zdejšího soudu ze dne 28. dubna 2021, čj. 14 A 148/2019-65, a ze dne 23. června 2021, čj. 6 A 144/2019-53).
- [21] K námitce žalovaného ohledně věcného projednání žaloby soud uvádí, že ji nepovažuje za důvodnou, neboť zásah do veřejnoprávní sféry žalobkyně spatřuje v odnětí pravomocně přiznané dotace. Takové rozhodnutí, ač jeho součástí není výrok o vrácení dotace, odnímá pravomocně přiznané veřejné subjektivní právo, a proto jeho věcný přezkum ve správním soudnictví je nutný.

- [22] K samotnému hodnocení prvního žalobního bodu soud uvádí, že podle jeho názoru podmínky pro přiznání dotace byly součástí jak Zásad, tak právních norem, na jejichž základě byly vydány.
- [23] Podle čl. 8 písm. g) části A zásad jsou dotační programy a podprogramy 1.I.a, 1.R. poskytovány v souladu s nařízením Komise (EU) č. 702/2014, kterým se v souladu s články 107 a 108 Smlouvy o fungování Evropské unie prohlašují určité kategorie podpory v odvětvích zemědělství a lesnictví a ve venkovských oblastech za slučitelné s vnitřním trhem.
- [24] Podle čl. 14 odst. 1 nařízení je podpora na investice do hmotného nebo nehmotného majetku v zemědělských podnicích, která souvisí se zemědělskou prvovýrobou, slučitelná s vnitřním trhem ve smyslu čl. 107 odst. 3 písm. c) Smlouvy a je vyňata z oznamovací povinnosti podle čl. 108 odst. 3 Smlouvy, pokud splňuje podmínky stanovené v odstavcích 2 až 14 tohoto článku a v kapitole I.
- [25] Podle čl. 1 odst. 1 písm. a) kapitoly I nařízení se toto nařízení použije na tyto kategorie podpor: podpora ve prospěch mikropodniků a malých a středních podniků (MSP) působících v odvětví zemědělství, jmenovitě v zemědělské prvovýrobě.
- [26] Podle čl. 107 odst. 3 písm. c) SFEU mohou být za slučitelné s vnitřním trhem považovány podpory, které mají usnadnit rozvoj určitých hospodářských činností nebo hospodářských oblastí, pokud nemění podmínky obchodu v takové míře, jež by byla v rozporu se společným zájmem.
- [27] Žalobkyně tvrdila, že dle části A zásad bylo možné dotaci poskytnout osobě, která splňovala podmínky odst. 1 a podmínky jednotlivých programů. Mezi těmito podmínkami nebyl odkaz na velikost podniku. V části B zásad, týkající se dotačního programu 1.I, nebylo nijak blíže specifikováno, že podporu v zemědělství nemohou získat velké podniky. Subjekt dotace byl v části B zásad vymezen jako podnikatel podnikající v zemědělské výrobě. Účel předmětných dotačních programů sice odkazoval na čl. 14 nařízení, avšak ani toto ustanovení nepracovalo s vymezením velikosti podniků dle přílohy č. 1 nařízení. Splnění podmínek dle kapitoly I nařízení má vliv na vynětí z oznamovací povinnosti, nikoliv na vymezení příjemce dotace. Dotační podmínky musí být dle judikatury Nejvyššího správního soudu jednoznačné a srozumitelné. Jejich nedostatek nemůže jít žalobkyni k tíži.
- [28] Městský soud nejprve zkoumal, zda byly dané dotace omezeny pouze na mikropodniky a malé a střední podniky.
- [29] Ze závěrečných ustanovení části A zásad, konkrétně z čl. 8 písm. g) vyplývá vázanost programu 1.I. podmínkami stanovenými v nařízení. Jde o pouhé prohlášení, nařízení je aktem, který je přímo účinný, tj. bez dalšího zavazuje jak orgány veřejné moci, tak soukromé osoby. Nařízení vymezuje, které druhy zemědělské podpory jsou slučitelné s vnitřním trhem EU. Ustanovení čl. 14 odst. 1 nařízení za tímto účelem stanoví, že podpora na investice do hmotného nebo

nehmotného majetku v zemědělských podnicích je slučitelná s vnitřním trhem, pokud splňuje podmínky stanovené v kapitole I nařízení. Dle čl. 1 odst. 1 písm. a) kapitoly I se nařízení vztahuje na podporu mikropodniků, malých a středních podniků působících v zemědělství. To znamená, že pouze podpora těchto podniků je souladná s vnitřním trhem.

- [30] Příjemce dotace je vymezen v části B zásad v rámci programů 1.I jako podnikatel dle § 420 ObčZ podnikající v zemědělské výrobě. Potud soud souhlasí s žalobkyní, že zásady výslovně dotaci nepodmiňují velikostí podniku. Zásady je však nezbytné číst jako celek. V závěrečných ustanoveních části A, která upravuje obecné podmínky pro poskytování dotací, je v čl. 8 písm. g) uvedeno, že dotační programy jsou poskytovány v souladu s nařízením. V dotačním programu je navíc v předmětu dotace uvedeno, že dotace je poskytována v souladu s čl. 14 nařízení, který odkazuje na čl. 1 odst. 1 písm. a) kapitoly I stanovující požadavek na velikost podniků. Toto nepřímé vymezení subjektu dotace snižuje přehlednost dotačních podmínek a vyžaduje od žadatele četbu dalšího předpisu. Nejedná se však o vadu, která by působila nepředvídatelnost dotačního procesu ve smyslu výše citovaného rozhodnutí. Žalobkyně byla s to podmínky dotace dohledat, byť se zvýšeným úsilím. Zároveň tak jde o podmínku, která byla dostatečně určitá ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu, ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 Afs 90/2012-33.
- [31] Pro úplnost městský soud uvádí, že čl. 14 odst. 1 nařízení nelze vykládat tak, že splnění podmínek se týká pouze oznamovací povinnosti. Z dikce tohoto ustanovení plyne, že podpora zemědělské prvovýroby je slučitelná s vnitřním trhem a je vyňata z oznamovací povinnosti, splňuje-li podmínky uvedené v kapitole I nařízení. To znamená, že s vnitřním trhem je ve smyslu čl. 107 odst. 3 písm. c) SFEU slučitelná pouze podpora mikropodniků, malých a středních podniků dle čl. 1 odst. 1 písm. a) kapitoly I nařízení.
- [32] Při hodnocení tohoto žalobního bodu tak soud dospěl k závěru, že již samotné Zásady platné a účinné v roce 2017 příslušnou podmínku velikosti podniku stanovily, byť se tak nestalo výslovným vyjádřením v nich uvedených, ale odkazem na jiný předpis. Takový postup soud považuje za dostatečný, a to zejména za situace, kdy přímo výrok rozhodnutí o udělení dotace obsahuje odkaz na čl. 14 nařízení, podle něhož je tato podmínka naprosto zřejmá a je tak patrné, že dotace musí být poskytnuta v souladu s tímto nařízením, což nebyla. Pokud následně došlo ke zpřesnění těchto Zásad, což žalobce uváděl a což žalovaný nijak nezpochyboval, jednalo se o zpřesnění něčeho, co již Zásadami stanoveno bylo, a co je možné chápat pouze jako doplnění podmínek pro poskytnutí dotace. Nicméně, jak bylo shora uvedeno, poskytnutí dotace nebylo vázáno pouze na splnění části Zásad, byť možná nedostatečně formulovaných, ale na splnění všech podmínek Zásad a v souladu s nařízením. Tomu tak v případě žalobce nebylo, ač to nebyl žalobce, kdo by zastíral nebo zamlčoval podstatné skutečnosti, ale ty přímo v žádosti uvedl a přesto mu dotace byla poskytnuta. To však neznamená, že by takové rozhodnutí nemohlo být právem předepsaným postupem zrušeno, pokud následně bude zjištěno, že vydáno být nemělo, což podle názoru soudu umožňují rozpočtová pravidla. Skutečnost, že žalovaný dotaci poskytl, byť tak učinit neměl,

k čemuž měl dostatek informací v době poskytnutí dotace, podle názoru soudu nebrání ve vydání rozhodnutí v této věci, a rozhodnout tak následně o odnětí dotace za situace, kdy původně vydané rozhodnutí nemělo být vydáno.

- [33] Podle § 15 odst. 1 písm. c) rozpočtových pravidel může být řízení o odnětí dotace nebo návratné finanční výpomoci zahájeno, došlo-li po vydání rozhodnutí o poskytnutí dotace nebo návratné finanční výpomoci ke zjištění, že rozhodnutí o poskytnutí dotace nebo návratné finanční výpomoci bylo vydáno v rozporu se zákonem nebo právem Evropské unie.
- [34] Podle § 15 odst. 3 rozpočtových pravidel bylo-li rozhodnuto o odnětí dotace nebo návratné finanční výpomoci z důvodů uvedených v odstavci 1 písm. a) a c), není možné uložit vrácení dotace nebo její části nebo předčasné vrácení návratné finanční výpomoci nebo její části, která již byla příjemci z účtu státního rozpočtu odeslána.
- [35] Žalobkyně měla za to, že žalovaný porušil zásadu zákonnosti rozhodování a ochranu legitimního očekávání, když odňal již přiznanou a spotřebovanou dotaci.
- [36] Žalovaný vydal rozhodnutí o poskytnutí dotace, kterými vyhověl žádostem žalobkyně o dotace v rámci programu 1.I. Žalobkyně se mohla důvodně spolehnout na zákonnost těchto rozhodnutí, protože žalovaný je orgánem, který dle § 2d odst. 2 zákona o zemědělství vydal zásady, tj. byl důkladně obeznámen s jejich obsahem. Žalovaný byl též dle § 3 odst. 1 in fine zákona o zemědělství povinen žalobkyni upozornit na to, že nesplňovala podmínky pro poskytnutí dotace. Žalovaný žalobkyni nevyrozuměl. Žalobkyně navíc nezastírala, že byla velkým podnikem, protože v obou žádostech o dotaci uvedla v kolonce č. 31 velikost podniku „V“ a v čestném prohlášení uvedla, že AgroZZN a.s. je společníkem žalobkyně majícím podíl 100 %. Žalovaný tedy věděl, že žalobkyně nebyla mikropodnikem, ani malým či středním podnikem ve smyslu čl. 1 odst. 1 písm. a) kapitoly I nařízení, a přesto rozhodl o přiznání dotace.
- [37] Následně však po kontrole žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodl o odnětí dotace dle § 15 odst. 1 písm. c) rozpočtových pravidel pro rozpor s právem EU. Pro posouzení této žalobní námitky je však zásadní, že toto rozhodnutí nezaložilo povinnost vyplacené dotace vrátit. Dotace byly žalobkyni již v plné výši vyplaceny. V takovém případě lze sice rozhodnout o odnětí dotace, avšak po žalobkyni nelze dle § 15 odst. 3 rozpočtových pravidel žádat vrácení vyplacené dotace.
- [38] Městský soud je přesvědčen, že dobrá víra žalobkyně v zákonné poskytnutí dotace, jakož i ochrana jejího vlastnického práva dle čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod napadeným rozhodnutím nebyla dotčena. Napadené rozhodnutí nijak nemění právní postavení žalobkyně, a jako takové nezasahuje do jejího ústavně zaručeného práva na ochranu majetku. Námitky o rozporu se zásadou legitimního očekávání jako majetkového práva bude žalobkyně moci uplatnit v případném řízení, jehož předmětem bude vrácení již poskytnutých prostředků. Napadené rozhodnutí se však vrácení již poskytnutých prostředků přímo netýká.

- [39] Městský soud pro úplnost dodává, že žalovaný nepochybil, když napadené rozhodnutí vydal. Žalovaný shledal rozpor rozhodnutí o poskytnutí dotace s právem EU, čímž byla naplněna hypotéza (předpoklad) § 15 odst. 1 písm. c) rozpočtových pravidel. V důsledku naplnění hypotézy byl žalovaný oprávněn rozhodnout o odnětí. Slovo „může“ dle § 15 odst. 1 rozpočtových pravidel zakládá kompetenci správního orgánu zahájit řízení o odnětí. Nejedná se o zakotvení volného uvážení. Žalovaný byl povinen řízení o odnětí dotace zahájit (shodně rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 23. 12. 1999, č. j. 30 Ca 145/99). Ustanovení § 15 odst. 3 rozpočtových pravidel navíc předpokládá situaci, kdy správní orgán rozhodne o odnětí dotace kvůli rozporu jejího poskytnutí s právem EU, ale nebude moci uložit vrácení dotace, která již byla vyplacena na účet příjemce. Městský soud rozhodl, že napadeným rozhodnutím nebylo zasaženo do majetkových práv žalobkyně, protože poskytnuté dotace byly žalobkyni již vyplaceny a z napadeného rozhodnutí nijak nevyplývá povinnost žalobkyně dotaci vrátit. Právní následky rozhodnutí o poskytnutí dotací tak stále trvají.
- [40] K žalobnímu bodu, který napadal procesní postup žalovaného při vydání napadeného rozhodnutí a nedostatečnosti odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí soud uvádí, že ani ten neshledal důvodným. Prvostupňové správní rozhodnutí podle názoru soudu obsahuje dostatečně určitý výrok a odůvodnění, z něhož je seznatelné, z jakého důvodu a jak bylo rozhodnuto. Pokud byla argumentace doplněna v odůvodnění napadeného rozhodnutí, nejedná se o porušení zásady dvouinstančnosti řízení, ale o reakci na důvody podaného opravného prostředku a doplnění právní argumentace. Správní řízení činí jeden celek, stejně tak jako správní rozhodnutí, proto nedostatky v odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí je možné zhojit doplněním důvodů do rozhodnutí o opravném prostředku. Jak již soud uvedl shora, podle jeho názoru prvostupňové správní rozhodnutí netrpělo takovými vadami výroku či odůvodnění, aby muselo být zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu k novému projednání, ale stačilo odůvodnění doplnit v rozkladovém řízení.
- [41] Ze všech těchto důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a zamítl ji (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).
- [42] Žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud tedy ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 soudního řádu správního rozhodl, že žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.
- [43] Pro úplnost soud uvádí, že nedoplňoval řízení navrženými důkazy, neboť by to přesahovalo rozhodovací důvod, který tu byl v době vydání rozhodnutí, nejedná se o žádné skutkové okolnosti, které by zásadně nějak doplňovaly zjištěný skutkový stav, ale spíše o doplnění žalobní argumentace a vyjádření žalovaného. Pro samotné přezkoumání důvodnosti žaloby takové doplnění dokazování nebylo zapotřebí.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 15. září 2021

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu